AUTOR KNIHY PREŽILA LEN JEDINÁ
RILEY SAGER
Pomsta
až do smrti

RILEY SAGER

Pomsta až do smrti

Preložila
Vanda Koniarová

MIX
Papier | Podporujeme zodpovedné lesníctvo
FSC® C022120
FSC
www.fsc.org

Riley Sager
WITH A VENGEANCE

Copyright © 2025 by Todd Ritter
All rights reserved.

Cover Design © Adrián Macho
Translation © Vanda Koniarová, 2026
Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2026

ISBN 978-80-69071-93-3

Mojej rodine

Odchod

Na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že vlak je prázdny, no v skutočnosti to tak nie je. Celé vagóny zívajú prázdnotou – vozne druhej triedy, jedálenský aj lôžkový vozeň. V žiadnom nie je ani noha. Jediný zvuk, ktorý sa nimi rozlieha, je monotónne klopkanie vlaku po koľajniciach. V súprave, ktorá by mohla odviezť stovky cestujúcich, je len osem ľudí.

Siedmi sú naživе.

Jeden je mŕtvy.

Pred chvíľou to bolo úplne inak. Všetci dýchali. Lenže pri cestovaní vlakom sa dejú nečakané veci a toto je, zdá sa, jedna z nich. Annu Mathesonovú to celkom zaskočilo. Podľa jej reakcie je jasné, že to nebolo súčasťou plánu. Pri pohľade na telo, ktoré bezvládne leží na podlahe salónika prvej triedy, vyzerá skutočne otrasene.

Neobvyklá reakcia, keď má dôvod želať si ich smrť.

Mimochodom, sú to šiesti ľudia, ktorých sem sama pozvala. A keby vedeli, kto je ich hostiteľka, pozvanie by určite odmietli.

Očakávame vašu účasť na nočnej ceste vlakom z Philadelphie do Chicaga, ktorá sa začne večer 14. decembra vo vlaku Philadelphia Phoenix.

Odchod z Philadelphie o 19:00 (EST)
Príchod do Chicaga o 7:00 (CST)

Nie je to práve najlákavejšie pozvanie. Veď je rok 1954. Kto by už len chcel dobrovoľne cestovať trinásť hodín vlakom, keď let s United Air Lines do Chicaga trvá sotva tri? Anna si to, samozrejme, uvedomila, a preto na zadnú stranu každej pozvánky napísala vlastnoručný odkaz. Hoci sa dopustili rovnakého zločinu, každý z nich skrýva odlišné tajomstvo.

Niekoľko osobných odkazov stačilo na to, aby prišli všetci šiesti. Nezaujímalo ich, že netušia, kto ich pozýva ani prečo. Tiež ich netrápilo, že sa na pozvánku nedalo nijako odpovedať. Všetci prišli načas a s pozvánkou v ruke. Teraz sú tu: päť hostí, hostiteľka, jej komplic a mŕtvola. Neubehlo ešte dosť času, aby sa mŕtvemu z tváre vytratila farba. Oči má otvorené dokorán, pohľad upiera na strop a na ústach má stále penu zafarbenú dočervena.

Je jasné, že nezomrel prirodzenou smrťou.

Ani bezbolestnou.

Aspoň to bolo rýchle. Od prvého varovného náznaku po náhlu smrť neuplynula ani minúta. Obeť nestihla pustiť biely obrus z kokteilového stolíka. Jeden jeho koniec ešte stále zviera v bezvládnych prstoch, zatiaľ čo zvyšok sa spúšťa zo stola, presiaknutý ginom z prevráteného pohára martini.

O chvíľu niekto prikryje telo suchým obrusom. No dovtedy naň všetci hľadia a v očiach sa im mieša šok aj pochybnosti. Najviac však Anne. Jej tvár sa chveje pod náporom emócií. No najvýraznejšia z nich je strach. Niekto zavraždil cestujúceho a Anna vie, že je len otázkou času, kedy sa to zopakuje.

19:00
Trinásť hodín do Chicaga

Prvá

Anna Mathesonová si odkašle, narovná sa a snaží sa upokojiť chvejúce sa ruky. Predstavuje si, že je socha – strnulá a nedostupná. Urobila by čokoľvek, len aby nevyzerala vystrašene. Pravda je, že strach sa jej drží tak dlho, až sa jej vryl pod kožu.

A predsa, keď prehovorí, znie sebavedome a rozhodne.

„Viete, kto som, a viete aj to, prečo som vás sem pozvala. Ak vám to doteraz nebolo jasné, čoskoro to zistíte."

Anna sa odmlčí, presne tak, ako si to nacvičila. Ticho má načasované na milisekundu, aby si všetci stihli uvedomiť, čo práve povedala.

„Určite ste sa do tejto chvíle stihli spoznať. Možno ste sa už stihli aj zoznámiť. Dosť na to, aby ste začali tušiť, že ste tu pod falošnou zámienkou. A máte pravdu. Dôvod tejto cesty je jednoduchý. Som tu, aby som..."

Vtom vlakom trhne a Anna stratí rovnováhu. V úzkej kúpeľni svojho kupé, v maličkom zrkadle, sleduje, ako sa jej odraz zatrasie. Keď bola vo Philadelphia Phoenixe prvý raz, všetko sa jej zdalo obrovské. Nielen samotné kupé, ale aj vlak. Každý vozeň jej pripadal nekonečný. Mala pocit, akoby prejsť celú súpravu bolo ako putovať stovky kilometrov.

No vtedy mala Anna jedenásť a v jej živote hrali vlaky dôležitú úlohu. Najmä vlaky spoločnosti Union Atlantic Railroad. Na rozdiel od väčšiny vlakov vtedajšej doby bola spoločnosť Union Atlantic

v súkromnom vlastníctve. Po smrti starého otca firmu prevzal jej otec. Zaujímavé bolo, že sa pri výrobe vlastných vozňov a lokomotív nespoliehala na externú spoločnosť ako napríklad Pullman. Union Atlantic si svoje vozne a lokomotívy navrhovala a vyrábala sama, vo vlastnom závode vo Philadelphii, vrátane Phoenixu. Annina matka dokonca navrhla interiéry a použila pri tom svoje obľúbené látky a farby. Zamatové závesy, čalúnenie zo ženilkovej priadze či steny potiahnuté damaskom. Všetko v odtieňoch pávovomodrej, smaragdovozelenej a honosnej slonovinovej, doplnené orechovým drevom, pozlátením a bronzom. Hneď po matke, synovi a Anne bol vlak Philadelphia Phoenix otcovou najväčšou pýchou. Keď v roku 1937 prvý raz vyrazil na trať, nebol to prvý aerodynamický vlak. Nebol ani najrýchlejší, ani najslávnejší. No na tom vôbec nezáležalo. Phoenix bol aj tak žiarivým zázrakom svojej doby, ktorý spájal ohromujúcu rýchlosť s nevídaným luxusom. Annin otec ho miloval, a to bol hlavný dôvod, prečo si ho vybrala na túto nočnú jazdu. Pre ostatných je to len pripomienka všetkého, čo stratila. Vlakom znova trhne, tentoraz zámerne. O chvíľu na dvere ktosi štyrikrát zaklope.

Seamus.

Prišiel jej povedať, čo už dávno vie.

Vlak sa pohol.

Už niet cesty späť.

Anna sa ponáhľa k dverám a cíti, ako vlak pod jej nohami naberá rýchlosť. Ten zvláštny pocit ju na okamih vyvedie z rovnováhy, až sa musí zachytiť steny. Hoci cestovala vlakom veľakrát, vždy jej chvíľu trvalo, kým si zvykla na ten zvláštny pocit stáť na pevnej zemi, a pritom sa hýbať. Otec tomu hovoril „koľajnicové nohy". Odlepí ruku od steny a zostane stáť, kým sa jej nohy prispôsobia jemnému kolísaniu vlaku. Potom sa natiahne k dverám, odomkne ich a otvorí.

Ako predpokladala, na druhej strane stojí Seamus a vypĺňa úzku chodbu, ktorá sa tiahne cez celý vagón. Za jeho chrbtom sa za oknami rozlieva tma. Sú v tuneli, na ceste von z mesta.

„Všetko ide podľa plánu?" spýta sa Anna a vôbec jej neprekáža, že stojí vo dverách len v spodničke. Seamus ju už videl aj bez nej.

„Zatiaľ áno."

„A rušňovodič? Ešte stále sedí za riadiacim pultom Burt Chapman?"

Seamus prikývne. „Hej. Na vlastné oči som ho videl nastúpiť do lokomotívy."

Anne sa uľaví. Burt Chapman vedie Phoenix od úplného začiatku. A vie, že je to dobrý chlap. Keď otec zomrel, dokonca im poslal sústrastný list. Bol to jediný list, ktorý s matkou dostali. Práve táto maličkosť ju presvedčila, že Burt je človek, na ktorého sa môže spoľahnúť a bez problémov ich dovezie do Chicaga. Svoje určite spravila aj obrovská suma peňazí, ktorú mu zaplatila.

„Si si istá, že to zvládne sám?" prehovorí Seamus. „Trinásť hodín bez prestávky je dlhá šichta."

„Burt to zvládne. Trasu absolvoval toľkokrát, že by ju zvládol aj s jednou rukou zviazanou za chrbtom. A čo zvyšok posádky?"

„O všetkých je postarané," potvrdí Seamus. „Každý sprievodca, kuchár, nosič aj brzdár. Len dúfajme, že si po tomto nebudú musieť hľadať novú prácu."

Anna nechá poznámku bez povšimnutia.

Seamus dá jasne najavo obavy, že táto noc by mohla zničiť zdroj obživy nevinných chlapov, ktorí pracujú vo vlaku. Anna nad tým tiež uvažovala, no napokon si povedala, že iná možnosť neexistuje a všetkým vyplatila štedré odškodné. Tri mesačné platy v hotovosti. A tým, ktorým hrozil najtvrdší trest od nadriadených, prihodila ešte pár bankoviek navyše.

No osudy personálu ju trápia najmenej. Oveľa väčšie starosti jej robia cestujúci.

„A ostatní?" vyzvedá. „Prišli všetci?"

Seamus sa zamračí. Znepokojí ju to. Hoci sa usmieva len zriedkavo, zamračený nebýva takmer nikdy. Keby sa takto nemračil, predpokladala by, že odpoveď je jednoznačne áno. Pozná všetkých a vie, čomu dokážu odolať a čomu nie. No Seamusov pohľad jej napovedá, že už teraz nejde niečo podľa plánu.

Na tejto ceste si nemôžu dovoliť žiadne chyby.